

ἀποκλίνω Ἰκαρ. Κάρι. ἴποκλινω Ροδ.
Τὸ ἀρχ. ἀποκλίνω.
Κλίνω, ἐπικλίνω ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ἐπόκλινε τ' ἀσκήδι του καὶ πάει χολιασμένος
Κάρι. Καὶ ἀμτβ. Ὁ κάλαμος ἠπόκλινε Ἰκαρ. Συνών.
γέρνω, σκύβω.

ἀποκλονίζω ἀμάρτ. ἴποκλονῶ ΧΠαλαίσι. Θάνατ.
Εἰρήν. 14 ΠΛιασίδ. Τὰ φκίόρ. τῆς καρκ. 72 Μέσ. ἴποκλον-
νίζουμαι Κύπρ. (Γερμασ.) — ἸΜεχάρ. Ἐρωτ. πάθη 7
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλονίζω.

1) Παθ. ταλαντεύομαι, κινδυνεύω νὰ πέσω ἔνθ' ἄν.:
"Ἀμα τὸν εἶδα τῶι ἴποκλονίστηκεν, εὐτὺς ἐβούρησα τῶι ἄρ-
παξά τον. || Ποίημ.

Πάντα ἐσὺλ-λογίζετον, | πολλὰ ἐποκλονίζετον
ἸΜεχάρ. ἔνθ' ἄν. 2) Ἐνεργ. εἶμαι καταβεβλημένος, ἐξηγ-
τλημένος ὑπὸ νόσου, κόπου, πένθους κττ., εἶμαι ἀποκαμω-
μένος ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν. ΠΛιασίδ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀπὸν τὸ κλάμαν τὸ πολ-λὺν τὰ δάκρυα εἰλείφαν
τῶι μάλιστα ἴποκλόνησεν πὺν πείναν τῶι πὺν δίφαν
ΧΠαλαίσι. ἔνθ' ἄν.

Σὰν μαραινίσκει τὸ δεντρὸν πὺν τὴν ἀνεποτάδαν,
ἔτσι σὲ θέλουν, ὅπου πὰς, ἀρκάτην οἱ σασμένοι
νὰ ἴποκλονῆς τῶι τοῦ νεροῦ νὰ ὄης τὴν τίτρινάδαν
ΠΛιασίδ. ἔνθ' ἄν.

ἀποκλύζω ἀμάρτ. ἀποκλύζου Τσακων.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλύζω.
Κατακλύζω, πλύνω τι δι' ἀφθόνου ὕδατος, ἀποπλύνω.
Συνών. ξεπλένω.

ἀποκλώθω Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) κ. ἀ. — Λεξ. Αἰν. ἴποκλώθω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλώθω.
1) Τελειώνω τὸ κλώσιμον, ἀπογνέθω Λεξ. Αἰν. κ. ἀ.
2) Κλώθω, συστρέφω Καλαβρ. (Μπόβ.) β) Μεταφ.
Ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι Καλαβρ. (Μπόβ.) 3) Διαλύω τὸ
κεκλωσμένον, ἐπὶ νήματος Κύπρ. Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.): ἴποκλώσέ το, γιατί ἐκλώσές το πολ-λά Κύπρ. Ἐπε-
κλώστην τὸ ράμμα κ' ἐκόπεν Χαλδ. Συνών. ξεγνέθω,
ξεκλώθω, ξεστρίβω.

ἀποκλωνάρις ὁ, ἀμάρτ. ἴποκλωνάρις Κύπρ. (Γερμασ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκλώνρις.
Ὁ συλλέγων τὰ ἀποκλώνια.

ἀποκλώνιν τό, ἀμάρτ. ἴποκλώνιν Κύπρ.
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κλώνρις.
Συνήθως πληθ., τὰ ἐν τοῖς ἄκροις τῶν κλώνων τῶν
κερατεῶν ὑπολειπόμενα μετὰ τὸν ραβδισμόν κεράτια:
Ἐπῆα ἔς τὲς τερατῶδες μου τῶι πὺν τὰ ἴποκλώνια ἐγέμωσα
ἐναν σατθ-δίν. Συνών. ἀπορράβδι.

ἀποκλωνώνομαι ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Απο-
στολίδ. 218

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κλώνρις.
Ἐπὶ καρποῦ, ἀποσπῶμαι τοῦ κλώνου: Ποίημ.
Ἐνῶ τὸ χέρι ἐξάμωνε, ὁ μεστὸς ἀποκλωνώθη
κ' ἐξέφυγε κ' ἐσκόρπισε κατάχαμα με μῖα
(μεστὸς = ὥριμος καρπός).

ἀπόκλωσμα τό, Ἡπ. ἀπόκλωσμαν Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκλώθω.
Δύσις, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.
Ποῦ με τ' ἀπόκλωσμα τοῦ ἡλίου προβάλλεις μέσ' ἔς τὴν ράχι
Ἡπ.
Καὶ ἔς τοῦ ἡλίου τ' ἀπόκλωσμαν ἐκρέμασεν τὰ πόστῃ

Τραπ. Συνών. βασίλεμα, γέρμα, γύρισμα, δύσι,
ἡλιόγεσμα.

ἀποκλωστοκόβω ἀμάρτ. ἀποκλωστοκόβω Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κλωστοκόβω.
Τελειώνω τὸ κλωστόκομμα, τὴν ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ
ὑφάσματος τῶν ἐκ τῆς συνδέσεως τοῦ ἀποκοπτομένου κατὰ
τὴν ὕφανσιν στήμονος περισσευουσῶν κλωστῶν.

ἀποκνεάζομαι ἀμάρτ. ἴποκνεάζομαι Κύπρ. ἴπο-
κνεάζουμαι Κύπρ. (Γερμασ.) ἀποκνεάζομαι Πόντ. (Ἀμισ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ὀκνεάζομαι.

Ἐντείνω τὰ μέλη τοῦ σώματος, τεντώνομαι ἔνεκα
ὄκνου: Ἐποκνεάστηκα τὸ ἐδ-θίστην τὸ γιλέκ-κιν μου Κύπρ. Τὸ
μωρὸν ἀντὶν νὰ ἴποκνεάζεται μεγαλύνισκει αὐτόθ. ἴποκνεάζεται
σὰν τὸν ὀκνεάριν αὐτόθ. Συνών. ἀνακλαδίζω II, ἀνα-
κλαρίζομαι, ἀνακλονίζω I, ἀναπειταρίζω III, ἀποκορ-
δώνω, ἀποτζίγκοῦμαι, ἀποτσαμακώνω, ξεροταγγέ-
μαι, ταγγέμαι (ιδ. ταγγῶ), τεντώνομαι (ιδ. τεντώνω).

ἀπόκνεασμα τό, ἀμάρτ. ἴποκνεασμαν Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκνεάζομαι.

Ἡ ἔκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἔνεκα ὄκνου, σκορ-
δίνημα: Οὐλ-λο μοῦ ἔρπονται σήμ-μερα ἴποκνεάσματα. Ἐσὸν νὰ
πὰς χάψιν νὰ χορτιάσης ὕπνον τῶι ἴποκνεασμαν. Συνών.
ἀνακλαδητό, ἀνακλάδισμα, ἀνακλαδισμάρα, ἀνα-
κλάρισμα, ἀνακλονητό, ἀνακλονητούρα, ἀνακλό-
νισμα, ἀνακλονισμός, τάνυσμα, ταυνιτό, τέντωμα.

ἀποκνήσκομαι Πόντ. (Οἶν.) ἀποκνέσκουμαι Πόντ.
(Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κνήσκομαι.
1) Ἐχω κνησμόν, φαγούραν, κνήθομαι Πόντ. (Οἶν.
Χαλδ.): Ἐέντιον πολλὰ ἡμέρας κ' ἐπλύστα κὶ ἀποκνέσκειται
ἡ ρᾶδᾶ μ' (εἶναι πολλὰς ἡμέρας πὺν δὲν ἐπλύθηκα καὶ με
τρώει ἡ ράχι μου) Χαλδ. 2) Ἀποβάλλω τὸν κνησμόν,
παύω νὰ αἰσθάνωμαι κνησμόν Πόντ. (Κοτύωρ.) β) Με-
ταφ. ἀποβάλλω τὴν πρὸς συνουσίαν ὁρμὴν Πόντ. (Κοτύωρ.)

ἀποκόβω, ἀποκόπτω Δαρδαν. Καπ. (Σινασσ.) Κέρκ.
Πελοπ. (Λακων. κ. ἀ.) Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Σῦρ. κ. ἀ. ἀπουκόφτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Μάδυτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Σιάτ.) ἀπικόφτου Λήμν. ἴποκόφτω
Προπ. (Ἀρτάκ.) κ. ἀ. ἴποκόφτω Καπ. (Σινασσ.) ἴποκόφτου
Θράκ. (Αἰν.) Σαμοθρ. ἀποκόβω κοιν. ἀπουκόβου βόρ.
ιδιῶμ. ἀποκόβω Κάρι. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ.) ἀποκόβω Κύπρ. Χίος
ἀπουκόβου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σισάν.) ἀπου-
κόφτου Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀπικόβου Λήμν. ἴποκόβω Κρήτ.
Κῶς Νάξ. (Φιλότ.) Σύμ. Σῦρ. ἴποκόβου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ. Κύμ.) ἴποκόβω Μεγίστ. ἴποκόβω Θράκ.
(Σαρεκκλ.) ἴποκόβω Ρόδ. ἴποκόβω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκόπιω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἀπο-
τραπῇ γνώμης ἢ ἔργου, ἀποτρέπω, ἀποσύρω, ἀποσπῶ Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κόνιτς. Ραβέν.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μάδυτ.)
Κέρκ. Κύπρ. Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Μῆλ. Πελοπ. (Λακων.)
Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σάμ.: Ἀπόκοπα τὸ παιδί ἀπ' τὸ
σκολεῖο Ἡπ. Τὸν ἀπόκοπε ἀπὸ τὴν δουλειά του Κέρκ. Δὲ δόρισι
νὰ τοῦν ἀποκόψ' Μάδυτ. Ἐπέκοψ' αὐτὸν ἀσ' σὸ σπῖτ' ἔμουν
(τὸν ἔκαμα νὰ μὴ συχνάξῃ εἰς τὸ σπῖτι μας) Τραπ. Χαλδ.
Ἐπέκοπα τὸ παιδί ἀσ' σὸ λούσιμον - ἀσ' σὸ σκολεῖον αὐτόθ.
Ἐπέκοπα τὸν ἀντρα μ' ἀσ' σὸ κρασίον Τραπ. Ἀτόσον λέγ' αὐτὸν
καὶ κ' ἐπορῶ ν' ἀποκόψ' αὐτὸν ἀσ' σὸ ρακὶν Χαλδ. Ποῦ τοῦν

χάψ'ς ποῦ τὸν βρίσκεις, 'ς τοῦ δεῖνα, δὲν ἀποκόβουνταν ἀπικεῖ, τὴν ἀποκόφκει Σισάν. Ποκόβκει τον γλήγορα ποῦ τὴν γεναῖκα Κύπρ. Ἐποκόφτην τῶν ποῦ τὸ κρασὶν τῶν ποῦ τοὺς καβε- νέδες αὐτόθ. Εἶναι ἀποκομμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,44 (ἐκδ. RDawkins) «ἐπάντεχεν ὁ καλὸς αὐθέντης νὰ τοῦ συντύχη καὶ νὰ τοὺς ἀποκόψη». Πβ. καὶ μεταγν. Ἀλκίφρ. 1,8 «ἀποκόπτειν γὰρ εἶωθεν ἡ τῶν φίλων συμβουλή τῆς γνώμης τὸ ἀμφίβολον».

β) Ἐμποδίζω Θεσσ. (Ζαγορ.) Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.: Τοῦ ἀπόκοψε τὸ γάμο Κρήτ. Ἄ δὲ με ἀκούσης, ἀπο- κόφτω νὰ πάρης τὴ γωπελλιά αὐτόθ. Μὴ ἀπόκουπι νὰ σ' δώσου τὰ χρήματα Ζαγορ. || Ἄσμ.

Γιὰ ν' ἀποκόψης τὰ κακὰ νὰ μὴ γενοῦσι φονικά Λακων.

Ὅλα τ' ἀδέρφια ἀπόκοβαν κι ὁ Κώστας ἀναγκάζει

Ἡπ. γ) Κωλύω, ματαιώνω τὸν γάμον τινὸς Ἡπ. (Κό- νιτς. Ραβέν.): Ὅποιοι ἀποκόβει κωπέλλα κάνει τὸ μεγαλύ- τερο σκατοψύχι Ἡπ. || Γνωμ. Κάλλια νὰ φάς ἀπὸ σκυλλί παρὰ ν' ἀποκόψ'ς κωπέλλα ἀπὸ προξενεῖα αὐτόθ. δ) Ἀπο- μακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος, συνήθως ἐπὶ τῶν ἀπογαλακτιζο- μένων νεογνῶν Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κῶς Σάμ. Σκόπ. κ.ά.: Πεκόφτω τὸ παιδί ἀπὸ τὸ γάλα Σαρεκκλ. Ἀπό- κουψα τοῦ πιδί μ' ἀπ' τοῦ γάλα Σκόπ. Ἀποκομμένος ἀπὸ βυζι Ἡπ. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι, ἐπὶ τῶν ἀπογαλα- κτιζομένων νεογνῶν Κύθν.: Τὸ γουρούνι ἀποκόβγει ἀπὸ τὴ μάννα του. ε) Ἀπομακρύνω τὸ νεογνὸν ἀπὸ τοῦ μαστοῦ, ἀπογαλακτίζω κοιν.: Ἀπόκουσα τὸ παιδί μου καὶ γι' αὐτὸ ὄλο γρινιάζει. Τὸ ἔχω τὸ παιδί μου ἀποκομμένο τόσον καιρὸ κοιν. Ἀποκόφτω τὰ λειανώματα Πελοπν. (Μεσσ.) Τὸ πέ- κουσα τὸ παιδί μ' Σαρεκκλ. Θ' ἀποκόψω τὸ δαμάλι Γαλανᾶδ. Σαγκρ. Ἀκόμα θυγὸ μῆνης θὰ τοῦ β'ζάσου τοῦ γρέφιον κ' ὕστερα θὰ τ' ἀπικόνου (γρέφιον = βρέφος) Λήμν. Ἐπόκουσα τὸ παῖν μου Κάρπ. Ὑστερις πό' ναν μῆναν ἐν-νὰ ποκόψω τὸ μωρόν μου Κύπρ. Ἐν ἀποκόβεται εὐκόλα τὸ παῖ σα μι- αλώση Κάρπ. Τὸ μωρόν μου ἐν' ποκομμένον Κύπρ. Συνών. ἀποβυζαίνω, ἀπογαλακτίζω 1, ἀποκολλίζω 2, κόβω, σακάζω. Καὶ ἀμτβ. ἀπομακρύνομαι τοῦ μαστοῦ, παύω νὰ θηλάζω Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλά- βρυτ. Λακων.) κ.ά.: Καλόμαθε 'ς τὸ βυζὶ καὶ δὲν ἀποκόβει τὴν φηλυκὸ Λακων. Τὸ παιδί μου ἀπόκοψε Καλάβρυτ. Ἀπο- κομμένος εἶν' εὐτός ἢ κόμα δὲν ἐπόκουσε; Ἀπύρανθ. ς) Δὲν παρέχω, στερῶ Πελοπν. (Μαζαίικ.) Σάμ.: Ἀποκόβω τὸ γάλα τῶν ἀρνιῶν Μαζαίικ. Τ' ἀπόκουπι τοῦ γάλα Σάμ. 2) Προσ- διορίζω, καθορίζω τι Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύθηρ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ. Χίος κ.ά.: Τοῦ ἀπόκοψε τὴν τιμὴν Κύθηρ. Οἱ γέροντες θ' ἀποκόψουν τὴν τιμὴν πόσο θὰ πουλῆς τὸ κρέας Χίος θὰ πάω ν' ἀποκόψω τὴ ζημιὰ νὰ μοῦ τὴν πλερώσης Ἀπύρανθ. Τὸς τ'ν ἀπικόναν τὴν τιμὴν τ' καθαριῶ κι τὴν δὲ μπουρεῖ κανένας νὰ κάψ' παζάρια Λήμν. Τὸ δικαστήριον ἐπόκουεν νὰ πάρω δικὸν σελίνια τὴν ἡμέραν Κύπρ. Εἶναι ἀποκόψαι νὰ τοῦ πλερώση γιὰ τὴ μεσοτοιχία ποῦ χτισε; Χίος Εἶναι ἀποκομμένο τὸ παζάρι (τιμὴ) Μάν. Ἡ σημ. καὶ ἐν ἐγγράφῳ Νάξ. τοῦ 1765 «δίνει ὁ ἀφέντης Καρατζᾶς διὰ γρόσια δέκα ὀχτὼ ὡς καθὼς τὰ ἀπόκοψεν καὶ τὰ ἐτίμησεν ὁ Σταμάτις Ρεφενές». Συνών. ξεκόβω.

β) Καθορίζω τὴν τιμὴν πράγματός τινος, ἐκτιμῶ τι Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Κάρπ. Κύθηρ. Κύπρ. Λήμν. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μῆλ. Πελοπν. (Μάν. κ.ά.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) Σίφν. Σῦρ. Χίος: Πόκουσεν τὴν μούλαν του πόσα ἀξίζει Κύπρ. Τ' ἀπο- κόψανε τὸ πρᾶμα τρακόσες λίρες Σίφν. Πόσο ἀπόκοψε τὸ χωράφι; Σῦρ. Τὸ χωράφι του ἀποκόφτηκε γὰρ τρακόσα φράγκα Μῆλ. Τόσον τό' χ'νι ἀπικουμμένον ἀπ' τ'ν ἀστυνομίγια Λήμν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,324 (ἐκδ. RDawkins)

«τὰ ποῖα κάτεργα ἀποκόψαν τα καὶ ἀξάζασιν τὸ ἀσημο- χρούσαφον τὸ πήρασιν δύο μιλούνια χιλιάδες γροσσία τῆς Κύπρου». γ) Προσδιορίζω, ὑπολογίζω κατ' ἀποκοπὴν τὸ ποσὸν τῆς παραγωγῆς, ἐπὶ ἀγροτικῶν προϊόντων Ἀνδρ. (Κόρθ.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά.: Ἐποκόψαμε τὸ κριθάρι τρία μουζούρια Κρήτ. Πάει ν' ἀποκόψη τὸ εἶλαις Κόρθ. Πόσο τὸ ἀποκόβγεις τὸ σωρὸ τὸ γέννημα; Γαλανᾶδ. Ἀποκομμένο τό' χω τ' ἀδέλι πῶς θὰ κάμη πενήδα μίστατα - ἑκατὸ πινάκια εἶλαις Ἀπύρανθ. Τὸ σιτάρι μου ἀπόκοψαν οἱ σπαῖδες ἑκατὸ κιλὰ Καλάβρυτ. Ποκόβκουν τὲς εἶλαις οἱ μεμοῦδες Κύπρ. Μέσ' 'ς τὸν Νοέβριον ποκόβκονται οἱ εἶλαις (καθορίζεται ἡ δεκάτη) αὐτόθ. δ) Καθορίζω ποσὸν τι ὡς ἀμοιβὴν ἐργασίας κττ. Λεξ. Δη- μητρ.: Μοῦ ἀπόκοψε χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα. ε) Προσ- διορίζω, ὑπολογίζω τὸν ἀριθμὸν πλήθους τινὸς Κύπρ.: Ἄσμ.

Ἐκάμαν τὸν λοαρχασμὸν ἰδεῖνες τὲς ἐβτομάες, τῶν ἰδεῖνους ἀποκόψαν τοὺς ὀγτόντα χιτὼν διλίμας.

ς) Ὑπισχνοῦμαι καὶ καθορίζω τὰ δῶρα τὰ διδόμενα πρὸ τοῦ γάμου εἰς τοὺς γονεῖς τῆς νύμφης, ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ Πελοπν. (Βυτίν.): Ἀποκόψανε χιτὲς τὸ βράδυ καὶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος τὴν Κυριακή. ζ) Συμφωνῶ τοὺς ὅρους τῆς ἐργο- λαβικῶς παρεχομένης ἐργασίας Πελοπν. (Λακων. Λάστ.) Πόντ. (Τραπ.): Ἀβουῖο ἡ δουλείαν ἀποκομμένον ἐν Πόντ.

3) Λέγω τι ὀριστικῶς οἰονεῖ τερματίζων τὸ ζήτημα Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.: Τοῦ τ' ἀπόκουσα (τοῦ τὸ εἶπα καθαρά).

4) Διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Μα- κεδ. (Κοζ.): Μῆν κρέν'ς ἰσὺν δίπ, τὸν ἀπόκουπι ἡ γ'ναῖκα τ' Θεσσ. Σὶ ἀπονκόφτιον ἀποῖν τοῦ λόγου σ' Κοζ. Μῆ μ' ἀπου- κόβ'ς ἀπ' τὴν κουβέντα! Ζαγόρ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παύω νὰ γεννῶ Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Γιννάει αὐτεῖν' ἡ κόττα κάμπόσουν κιὸ κι 'πιχ' ἀπονκόβ' ('πιχ' = ἔπειτα) Αἰτωλ. Ἀπόκουψαν οὐλὶς οἱ κόττις μ' αὐτόθ. Ἀπονκόβιτι ἡ κόττα Ζαγορ. Γινᾶνε ὅσα ἀβγά ἔχ'νι μέσα τ'ς κ' ὕστερα ἀπονκόβουντι Αἰτωλ. 6) Κόπτω ἐντελῶς, τελειώνω τὸ κόψιμο πολλαχ.: Ἐγὼ τὸ ἀπόκουσα τὸ δέντρο Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Ἐπῆγα γὼ τῶν πόκουσα τὸ μισοκολλ-λημένον κλω- νον Κύπρ. Δὲν ἀπονκόψαμι τὰ σταφύλια Σάμ. Μὰ τοικουρεῖ ἀκόμα κι τ' ἀπονκόψαμι Μακεδ.

β) Μέσ. 1) Ἀποσπῶμαι, ἀποχωρίζομαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Φρ. Ἐπεκόπεν αἶεν τὸ παιδὶν (τῆς ἀπεκόπη τὸ παιδί, δηλ. ὑπέστη ἔκτρωσιν, ἀπέβαλε) Τραπ. Χαλδ. Καὶ χωρὶς ὑποκειμένου: Ἀποκόφκεται με (ἀποβάλλω) Ὁφ. Ἡ γυναῖκα ἐσπαράε κ' ἐπεκόπεν αἶενα αὐτόθ. β) Πάσχω ἔκτρωσιν, ἀποβάλλω Θράκ. (Καλόδ. Σαρεκκλ.): Ἀποκόπ'κα ἐν' ἀγοράξ' Καλόδ. Ἡ δεῖνα πεκόπ'κε Σαρεκκλ.

2) Παύω νὰ μεταβαίνω, νὰ συχνάζω κάπου Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ὁ δεῖνα ἐπεκόπεν ἀσ' σ' ὁσπίτ'ν ἐμουν - ἀσ' σ' ἐμέτερα (ἀπὸ τὸ σπίτι μας - ἀπὸ τὰ δικά μας) Χαλδ. Εἶπες εἶπες, ἐποίκες αἶον κ' ἐπεκόπεν ἀσ' ἐμᾶς αὐτόθ. Τὸ παιδὶν ἐπεκόπεν ἀσ' σὸ σκολεῖον αὐτόθ. 3) Καταντῶ, ἀποβαίνω Σαμοθρ.: Τίτου τοῦ πιδί μᾶς πικόπ'κι γένας χαγίν'ς ἀπ' δὲ δουλιῶ νὰ σὶ πῶ! (χαγίν'ς = ὀκνηρός).

Μετοχ. καταβεβλημένος, ἀποκαμωμένος Κάρπ. Λέσβ.: Μάτια ἀπονκουμμένα Λέσβ. || Ἄσμ.

Καὶ μπαινοβγαίνει ἡ μάννα τῆς με τὰ κλαμένα μάδια μ' ἀποκομμένα ὄνατα καὶ με καμένα χεῖλη (ὄνατα = γόνατα) Κάρπ.

ἀποκοδέσποινα ἢ, Πόντ. ἀποκοδέσπενα Πόντ. (Κε- ρασ. Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. *κοδέσποινα, δι' ὃ ἰδ. οἰκοδέσποινα.

